

Arrest

nr. 128 794 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen
 3) X
 4) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de tweede en derde verzoekende partij en van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partijen een inreisverbod op te leggen (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“INREISVERBOD

(..)

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (betekend dd. 29/06/2013). (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van onder meer de motiveringsplicht en artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betogen onder meer dat hen een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd zonder de minste motivering of verwijzing naar de feiten zoals voorzien in het model van de bijlagen bij het K.B. Er wordt louter gewezen op een eerder bevel van 29 juni 2013. Uit artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Dit inreisverbod kan maximum drie jaar bedragen. Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot drie jaar, en daarenboven moet rekening worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier. In casu wordt het opleggen van een inreisverbod van drie jaar helemaal niet gemotiveerd, er gebeurde zelfs geen enkele verwijzing naar de feiten. De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van een inreisverbod en de termijn ervan. Er wordt in casu op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Zo hebben de verzoekende partijen een medische regularisatieaanvraag ingediend en dat de toestand van hun zoontje verslechterd is. De formele motiveringsplicht is dan ook geschonden.

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat zij bij het nemen van de thans bestreden beslissingen wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van het zoontje van verzoekende partijen. De medische regularisatieaanvraag werd immers onontvankelijk verklaard zodat niet ernstig kan voorgehouden worden dat geen rekening werd gehouden met de medische problematiek van de zoon. Zij meent dat niet duidelijk wordt gemaakt waarom de gegeven motivering inzake de duur van het inreisverbod niet zou volstaan. De wet staat er niet aan in de weg dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd wanneer er geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen. In casu werden alle humanitaire omstandigheden reeds beoordeeld. Verzoekende partijen voeren geen enkel concreet element aan dat verwerende partij bekend was op het moment van het treffen van de bestreden beslissingen en waarmee de omstandigheid dat zij het grondgebied gedurende drie jaren niet kunnen betreden in kennelijke wanverhouding zou staan.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“(...) § 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

2.5. De Raad stelt vast dat verwerende partij in de bestreden beslissingen niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen zij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verwerende partij een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist. Nu verwerende partij op dit punt in gebreke bleef kunnen verzoekende partijen worden gevolgd in hun standpunt dat de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende is. Door in haar nota met opmerkingen in een aposteriori motivering te voorzien en te duiden dat zij van oordeel was dat zij niet beschikte over elementen die konden verantwoorden dat een kortere termijn voor de inreisverboden zou worden bepaald weerlegt verwerende partij de vaststelling niet dat zij tekortkwam aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht werd aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 oktober 2013 waarbij de verzoekende partijen een inreisverbod wordt opgelegd, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER